

מסורת הש"ס

(א) מזה חז"ל (ב) (שם).
(ג) כתובות טו. (ד) ל"ל מדה.
(ה) יפכ"ן, (ו) רש"ל (ז) ג"א ב"ב.
(ח) וערך קף ט"ו פ"ט שכתב
כרש גמ' דפ' אין עומדין (דף
לז.) רב מרדכי וכו'.

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

ספיקו טמא. מפסק טמא
טמאה ודעת (דוד יוסף)
שחוקתו מן המקור.
במקור מחזיקן ליה ולא
אחרת מעליה אחת ודעת
דפליה סבורין דמחזיקין
לא אחי דם, אלא דמי חדר
ודמי פליה פתחים שכן
נמשין לפרחודי (שם).

דבינו גרשום

[illegible]

לא יחפור פרק שני בבא בתרא

מים (ז) נדדה חוץ לחמשים (ס) ומיהו בחר
בכל המדרה וחזי לקיינה כשמחזיר ראשו
אזי אי מעלמא אחא לא מצי חזי לקיינה
אנן גמי חנינא. כר' חנינא [לעיל כג:] דרוב
:: נחלא

בשביל של כרמים דא
כיון דמידדי לא מצי
הוי ליה לקינה מידדי
אביי אף אנן נמי
בפרודור ספיקו ממז
ואע"ג דאיכא עליה
ומצוי קא אמרת רוב
דתני ר' חייא ז"ל דם
עליו על ביאת מקד
התרומה (6) ואמר
תלת שמע מינה רוב
ושמע מינה רובא
לדר' זירא דאמר רב
מדינה ועולות דהא
נייולות דמזא ואמר

והוא רבא הוא דקאמריה
הדר ביה רבא מההיא
בנהר אמר רב יצחק
ישראל מותר כנגד עין
ושמואל אמר אפי' נמי
ישראל אסרא אימור
לימא בדרבי חנינא קא
דכוי חנינא ומר ליתא
דכוי עלמא אית להו
קמיפלי דמ"ס אי
אתאי יעקלי' ופשוורי
סבר חריפא דנהרא נק
דחמרא דאשתכח כ
רבינא לימא משום
חנינא 'שאני התם
אצנועי' בגיה לא מי
אבל עינבי מצנעי
דאשתכחון בי קופאי
סבר לה לדריי חנינאי

ורובא שרוב דמים מן המקור וקא אזלי
 מן לערה ולשרוף תרומה דמדי דאמור
רבא הוא דאמר. לעיל רוב ותמיז ליכא
 חנינא מיהא והכא מקסיף ליה מינה
 של יין: (י) מהאי דקרא. שם מחוה חס
 שין ודף עב. לענין יוחסין ובגטין (ע"ש)
 תלעלה מפרת ויכולת חזית לבוא משם
חנינא. ואזלי בתר קורבא. ושמואל אול
 חסין מינה: שמיז ופשוטי הוו טעמי ליה.
 ועד כאן שטקו מתעקלין ומתגלגלין
 כפי קלעים ארוכים הבאים אל מוך הנהר
 פחות מתגלגלות שם וטובעות: ופשוטי.
 אל הנהר וקוו וקיימי ואם תבא החזית
 יכסה: הריפוטא דנכרא נקט ופאליא. שמה
 הדר במקום חחוק ומרואת המים הביאתה
 חלל: כפרדישא דערלה. נכרס של ערלה:
 ומכרס זה גגב היין זה: (י) אי גיניז מינה
 דך גניזל להנציץ היין במקום שגגבוה
 ואי תאליא דרוך דלענין שם. נודות:
 מיס שנכרס והיא של ישראל: לימא לא
 יליך אחר הריב אלנא אחר הקרוב וכן
 ריס ולא אזלינן בתר רובא דעלמא:
 דשפוכי

וכאשר ספק טומאה אם נגעו בתרומ' תחילת' לא אוכלין ולא מצוי ודאי מן המקור בא וטמא: ש"מ מדרבנן ורשומין עליו אויל בתרוב אע"פ דאתער רוב במסכתא דהא ש"מ דם עליה

כד.

עא א ב מ"י פיה מהל
 אשפור נזלה הל' ה
 סגמ לאחין קהל ופסון רמג:
 קב ב מ"י סיב מהל
 מחלות אפרורה הל' ה
 סגמ לאחין קהל טוש"ס י"ד
 ס' קטס ספ"ק ח:
 קב ז ח מ"י סס מ"י הל' ה
 סגמ לאחין קהל טוש"ס
 י"ד ס' נדל ספ"ק יא וס'
 קטס ספ"ק יז:
 קד ז ח מ"י סס סיב הל'
 טט סגמ לאחין קהל
 טוש"ס י"ד ס' קטס ספ"ק
 ט:

[illegible][illegible]

רוב שאר גמנים דנכרים גינהו
מר קרוב: שאני החם. לעולם
דשפוכאי כלומר חוכן של
ישראל אצנעיהו ומותרין:

דבל דרדידי אי דער חזי לקיניה מידי. לא היה נרץ למאי דקאמר אי דער חזי לקיניה מידי כיון דשוכנין דעמלא ודורח מחשבים מן הכרמים ^(טו) [ואו] ליכא למיחש לרובא דעמלא דכל המדה אינו מדדה יותר מחשבים אכל הקן שני שוכנין דעמלא דעמלא בתוך חמשים אמה שלהם אחי שפיר

[illegible][illegible][illegible]

רַבָּא לִית לִיה דְּר' חֲנִנְיָא. פִּי וְהָא רַבָּא לִית לִיה לְעִיל דְּר' חֲנִנְיָא:

מחזיקין

דַּרְיִינוּ רַבָּא. מִשּׁוּם דִּהְבֵּנוּ גִמְסִי דִּישְׁרָאָל יְנִיחוּ: לִימָא, מִשִּׁיחַ שִׁינְדוּ דְלִית לִיה לְר' חֲנִנְיָא אֲדַבְּרִי:

לִיל כְּחֵן קִרְבֵּי הָאֵילִי וְהַשְׁתַּכְחִינִי עִינִי גִמְסִי דִּישְׁרָאָל וְהָא קִרְבֵּי לְהַנְחִי וְיִי וְקִסְפֵּי וְיִי וְקִרְבֵּי הָאֵילִי:

כִּסְרֵי כֵל כִּי חֲנִנְיָא אֲדַרְבֵּי אֲדַרְבֵּי חֵן וְהָא חֵן מִי אֵילֵי כְּחֵן וְהָא חֵן מִי אֵילֵי כְּחֵן וְהָא חֵן מִי אֵילֵי כְּחֵן:

וְהָא חֵן מִי אֵילֵי כְּחֵן וְהָא חֵן מִי אֵילֵי כְּחֵן וְהָא חֵן מִי אֵילֵי כְּחֵן וְהָא חֵן מִי אֵילֵי כְּחֵן:

Journal of Management Inquiry 20(6)br/>© The Author(s) 2011
Reprints and permissions:
<http://www.sagepub.com/journalsPermissions.nav>